

te fisker i dagligdagen gør brug af den eksisterende konsulentrådgivning.

Med hensyn til de opstillede mål og strategier for fiskerisektoren er vi i CD enige i regeringens målsætninger. Om de beskrevne indsatsområder er de mest velegnede til at nå målene, vil vel vise sig i fremtiden og forhåbentligt også hurtigt.

Som jeg kort nævnte, gav en tv-udsendelse i mandags mig yderligere en indgangsvinkel til dette emne. Ministerens redegørelse indeholder nogle betragtninger om kontrollen med efterlevelse af reglerne for fiskeri. Den nævner imidlertid ikke meget om kontrollen med kvaliteten af fangsterne. Så vidt jeg kan se, redegøres der kun kort for, at EU har opstillet nogle obligatoriske krav til friskhed og størrelsesinddelinger.

Selv om jeg først kom ind i udsendelsen et stykke tid efter, at den var startet, er jeg sikker på, at jeg fangede udsendelsens budskab. Hvis dette budskab ellers står til troende, betyder det, at de fisk, der på fiskeriauktionerne er i en kategori, som hedder b-fisk, sælges som konsumfisk. Disse fisk kan passere fiskerikontrolens kvalitetkontrol, selv om repræsentanter for levnedsmiddelkontrollen betegner disse fisk som uegnede til menneskeføde.

Hvis dette er rigtigt, synes jeg, at ministeren bør finde en løsning, gerne i EU-regi, således at de fisk, der på fiskeriauktionerne sælges til konsum, fremover lever op til de kvalitetskrav, der i øvrigt stilles til fødevarer. Så bliver der harmoni mellem de to kontroller, og alt andet lige er det vel vigtigt, at danskernes køb af fisk forøges. Derfor skylder vi forbrugeren, at der sker en harmonisering af de to kontrollers syn på kvalitetsfisk, for det er meget vigtigt, at de bliver ens i deres vurdering. Dette vil også give erhvervet et godt image.

Line Barfod (EL):

Da vores ordfører på området ikke kan være til stede, skal jeg læse hans tale op.

To linjer står over for hinanden: Vi kan enten fortsætte med industrifiskeriet – et fiskeri, der leverer fiskemel og fiskeolie til dyrefoder – nedlæggelse af havne, endegyldige drab på det lokale marked, færre arbejdspladser, mindre livskvalitet, eller vi kan vælge i stedet at fastholde vores lokalsamfund, de mindre havne, ja måske oven i købet genåbne nye, satse på konsumfisk og satse på, at fiskene er ude hos forbrugeren inden 24 timer.

Fiskene skal ikke fanges af både med stor kapacitet, med stor kapital bundet, med få aktive fiskere, med mange ansatte og få selvejerfiskere, med stort energiforbrug til 1 kr. pr. liter diesel pr. kg fanget fisk på grund af skattefritagelse, med dårlig kvalitet fisk, fordi de er gamle og mast under tonsvis af andre fisk – et system, som er så molboagtigt reguleret, at mange fiskere som en naturlig reaktion på tåbelighederne mister deres moral.

Derimod skal den årlige mængde fisk, som vi har fået tildelt at fiske i Danmark af fiskeribio- loger og EU, fiskes hen over året, reguleret af havdage, som den enkelte båd må fiske, eller ved kvoter pr. båd, som eventuelt kan omsættes, hvis kvoten ikke lige kan opfiskes på det givne tidspunkt.

Vi skal fremme bådtyper og redskabstyper, som anvender mindre energi. Det går ikke af sig selv, når dieselen koster 1 kr. pr. liter. De mindre energikrævende redskabstyper er samtidig generelt mere skånsomme over for havbunden, over for de fisk, som fanges, og over for de fisk, som slipper uden om at blive fanget. Bomtrawl har kæder, som slår de fisk, der når at slippe væk.

Disse både har ikke så stor kapacitet, at de skal sejle rundt i en uge, men kan nøjes med en dag eller to. Det giver friskere fisk. Ved at gøre fiskerimetoderne mere ekstensive og ved at regulere med havdage pr. båd bliver presset på fiskeribestandene langt mindre, og prisen pr. kilo fisk, som så vil være af en langt højere kvalitet, bliver højere.

Kapitalkravet og forrentningen bliver mindre, så en mindre omsætning bliver mere økonomisk bæredygtig. Presset på kvoteloftet bliver mindre, også fordi fiskeren kan administrere sine tildelte havdage selv. Kun derved kan man komme det udsnid til livs, som øder halvdelen af fangsten bort.

Samtidig er dette opskriften på at aflive handelen med sorte fisk, et problem, som ellers i den nuværende situation, hvor kvoterne fiskes så hurtigt op og kravene til forrentning af bådene er så store, kun vil kunne klares ved at mandsopdække fiskerne.

En mærkningsordning, der mærker et bæredygtigt fiskeri, kan bidrage til en positiv udvikling, en mærkningsordning, der fremmer decentralisering, og hvor man aldrig møder en pighvar med grå gæller, tågede øjne og slimlaget hængende i størknede kager, og som af